

pronymos (741—775) och moder till kejsar Leo IV (775—780), som på grund däraf fick tillnamnet »Kazaren», och i det nionde århundradet togo kazarer ofta tjänst vid det kejsarliga lifgardet. Det var de ryska furstarna förbehållet att småningom tränga kazarerna tillbaka, till dess dessas makt slutligen blef krossad år 969 genom eröfringen och förstöringen af deras hufvudstad Itil, sedan fästningen Sarkel fyra år tidigare blifvit intagen af ryske storfursten Svjatoslav.

Norr om kazarerna bodde längs med Volga och i synnerhet på dess vänstra strand åtskilliga andra tatariska stammar. Den viktigaste af dessa var *bulgarerna* vid Volga och Kama. Detta folk omtalas mycket ofta af historie-skrifvarna och vi erfara, att de icke voro nomader, såsom så många af deras stamfränder, utan hade fasta boningsplatser. De idkade åkerbruk, men drefvo i synnerhet handel, och deras hufvudstad *Bulgar* i närheten af den nuvarande staden Kazan besöktes af talrika köpmän, som kommo dit seglande uppför och nedför Volga.

Emellan det af slaverna upptagna området och floden Volga så väl som i hela norra delen af det vidsträckt ryska riket bodde en mängd finska stammar, af hvilka många ännu finnas, ehuru de nu äro mer eller mindre blandade med ryssarna och för visso icke äro på långt när så talrika som fordom. Sålunda nämner Nestor bland andra *mordvinerna* (*mordva*), hvilka ännu finnas emellan floderna Volga och Oka, varande den längst i söder boende af alla dessa finska folkstammar; vidare *ceremiserna* (*ceremisa*), som bo något längre i norr i de nuvarande guvernementen Vjatka och Kazan; ännu längre i norr *permierna* (*perm'*), hvilkas namn vi återfinna i fornnordiska under formen *bjarmar*, på angelsaxiska *beormas*, ett folk, som i synnerhet på grund af sina handelsförbindelser med östern måste antagas hafva innehaft en jämförelsevis hög grad af välstånd och civilisation.

När vi vända oss mot nordväst, träffa vi norr om Nov-